

Arrest

nr. 135 679 van 19 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 31 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een man van Peul-origine, geboren op 16 maart 1985 in Pita, en u beschikt over de Guineese nationaliteit. Samen met uw vrouw (D.B.) en jullie twee kinderen woonde u in Bambeto, Conakry. In Conakry werkte u als verkoper van kleding en schoenen op de markt van Madina.

U was sympathisant, doch geen lid, van de oppositiepartij UFDG. Op 28 september 2009 nam u deel aan een oppositiebetoging in Conakry. U begaf zich die dag samen met andere manifestanten naar het voetbalstadion "28 september". Aangekomen in het stadion luisterde u naar de toespraken van oppositieleiders tot op het moment dat de Guineese veiligheidsdiensten het vuur openden. Er brak paniek uit in het stadion, u probeerde te ontsnappen, maar werd onderschept door militairen. Zij sloegen

en schopten u waarbij u gekwetst raakte aan uw benen. U werd gearresteerd en overgebracht naar de Sûreté. U was zwaar gewond en na aankomst in de Sûreté hielp een andere arrestant u om telefonisch contact te maken met uw neef (A.A.) contacteerde een vriend van hem die militair was en samen kwamen zij u oppikken in de Sûreté. Zij brachten u naar het ziekenhuis in Donka waar u werd geopereerd aan de verwondingen aan uw been.

Op 20 september 2012 vond er een oppositiebetoging plaats in Conakry. Met uw ervaringen uit 2009 nog in het achterhoofd besloot u hier echter niet aan deel te nemen. De volgende dag, op 21 september 2012, begaf u zich zoals alle andere dagen naar uw werk op de markt Madina. Aangekomen in Madina merkte u dat er gevechten bezig waren tussen mensen van de Peul-stam enerzijds en ordetroepen en mensen van de Malinké-stam anderzijds. De verwondingen die u in het verleden al had opgelopen indachtig besloot u zich niet actief in de strijd te mengen. In plaats daarvan filmde u de gevechten met uw gsm. U werd tijdens het filmen betrapt door aankomende militairen. U werd geslagen, opgepakt en samen met andere arrestanten overgebracht naar het militaire kamp Macambo. Drie dagen na uw aankomst in het kamp werd u ondervraagd. U werd er van beschuldigd om dit beeldmateriaal te willen doorspelen aan de leiding van UFDG zodat zij dit konden publiceren op Youtube en zo de militairen in een slecht daglicht zouden stellen. Tijdens uw ondervraging werd u bovendien gevraagd naar de littekens op uw benen. U vertelde aan uw ondervragers dat deze het gevolg waren van de gebeurtenissen op 28 september 2009. Toen zij dit vernamen vertelden zij u dat uw lot bezegeld was, u zou het kamp niet levend verlaten. U werd daarna niet meer opnieuw ondervraagd en bent ook nergens officieel van in beschuldiging gesteld.

Na 1 maand en 17 dagen in het kamp werd u vrijgekocht door uw oudere broer (A.). Door verschillende detentiecentra in Conakry af te gaan had hij u kunnen opsporen. Een soldaat haalde u uit uw cel, gaf u een uniform en u werd door militairen met de wagen tot aan de brug van 8 november gebracht. Daar stapte u over in een andere wagen waar ook uw broer zich in bevond. Uw broer liet u onderduiken bij een vriend van hem in de wijk Sangoya. U bleef hier twee weken alvorens u met een smokkelaar naar België reisde. Hier vroeg u op 21 november 2012 asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u medische attesten neer uit Guinee in verband met de verwondingen die u zou hebben opgelopen naar aanleiding van de gebeurtenissen op 28 september 2009 en een brief van uw huisbaas in Guinee en een bundel medische documenten uit België.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, van de Vreemdelingenwet. De reden daarvoor is dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen als zou u vervolging vrezen door de Guineese autoriteiten omwille van uw UFDG activisme of omwille van uw behoren tot de Peul-stam.

In verband met de gebeurtenissen op 28 september 2009 bent u er niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u tijdens deze manifestatie gewond raakte, werd gearresteerd en zich vervolgens naar het ziekenhuis begaf.

Hoewel u algemene informatie kon geven over de gebeurtenissen op 28 september 2009 en bijvoorbeeld kon vertellen welke oppositieleiders er toespraken hielden in het stadion (Gehoor CGVS, p.17), waren uw verklaringen over uw persoonlijke ervaringen op die dag veel minder gedetailleerd en coherent.

U vertelde dat u op 28 september 2009 rond 10 uur thuis vertrok richting het stadion om daar rond 12 uur aan te komen. U zou naar de toespraken van de oppositieleiders hebben geluisterd totdat tussen 14.00 en 15.00 uur de ordetroepen de aanval op het publiek openden (Gehoor CGVS, p. 17-18). Hoewel u zelf verklaarde dat u het tijdstip van de aanval maar bij benadering kon geven blijkt uit uw eigen schatting (14.00 uur tot 15.00 uur) dat u toch geruime tijd in het stadion aanwezig was (naar eigen zeggen sinds 12.00 uur) vooraleer de militairen het vuur openden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat de Guineese ordetroepen reeds rond 11.30 posities innamen bij het stadion en kort daarna overgingen tot de aanval (zie map landeninformatie: SRB Guinee 'le massacre du 28 septembre 2009'). Uw eigen verklaringen over de gebeurtenissen op die dag stroken dan ook niet met de algemene informatie waarover het CGVS beschikt. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt op belangrijke wijze de geloofwaardigheid van uw aanwezigheid bij de bijeenkomst op 28 september 2009. Wanneer u verder werd gevraagd naar het weer op de dag van de bijeenkomst vertelde u dat de zon scheen en het op dat moment droog seizoen was, maar dat het wel een beetje geregend had (Gehoor CGVS, p. 18). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie map landeninformatie: SRB Guinee 'le massacre du 28 septembre 2009') blijkt echter dat het op die ochtend zwaar regende, in die mate zelfs

dat veel manifestanten hun vertrek naar het stadion bewust uitstelden. U vertelde dat er paniek uitbrak nadat regeringstroepen het vuur openden en dat u probeerde te vluchten. Wanneer u werd gevraagd naar de precieze omstandigheden van uw gewelddadige confrontatie met de ordetroepen bleef u echter erg vaag: in eerste instantie vertelde u dat u probeerde te vluchten via een kleine deur maar daar op militairen stootte (Gehoor CGVS, p. 13), wanneer u later tijdens het gehoor de vraag opnieuw werd gesteld, antwoordde u ontwijkend en stelde u uiteindelijk dat u over de eerste koer sprong en vervolgens door de militairen werd gegrepen op de tweede koer (Gehoor CGVS, p. 17).

Militairen zouden u hebben mishandeld waarbij uw enkel zou zijn gebroken. Vervolgens zou u zijn gearresteerd en zijn overgebracht naar de sûreté. Aangekomen in de sûreté zou u merkwaardig genoeg niet in een cel zijn opgesloten, maar omwille van uw verwondingen naar een zaaltje zijn gebracht. Hier zou een andere gevangene u geholpen hebben door uw neef voor u te bellen met de vraag u zo snel mogelijk op te halen (Gehoor CGVS, p.13). Het is echter weinig geloofwaardig dat de militairen u wel zouden mishandelen, arresteren en overbrengen naar de gevangenis, maar vervolgens zouden nalaten om u, eens daar aangekomen, ook effectief op te sluiten. Het is verder ook weinig aannemelijk dat een andere gevangene, die u verder niet eens bij naam kent, nog over zijn gsm zou beschikken en uw neef zou bellen met de vraag om u te komen ophalen (Gehoor CGVS, p.19). U vertelde bovendien dat uw situatie zo ernstig was dat die andere gevangene over de telefoon aan uw neef vertelde dat u zou sterven als hij u niet snel naar het ziekenhuis zou brengen (Gehoor CGVS, p.18). Dit strookt echter niet met uw andere verklaringen dat de letsels die u die dag opliep een gebroken enkel en een kwetsuur aan uw oor waren. Deze verwondingen kunnen bezwaarlijk als levensbedreigend worden gezien. Het is bovendien weinig waarschijnlijk dat de militairen nadat zij u hebben mishandeld, gearresteerd en overgebracht naar de gevangenis, zonder meer zouden laten oppikken door uw neef en zijn vriend, die militair was, om u naar het ziekenhuis te brengen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat de militairen van de presidentiële garde zich reeds in de namiddag van 28 september 2009 naar het ziekenhuis van Donka begaven. De militairen schoten in de lucht, verhinderden dat slachtoffers medische verzorging zouden kunnen krijgen in het hospitaal en zij bleven ook nog in de daarop volgende dagen het medische personeel gewelddadig onder druk zetten (zie map landeninformatie: SRB Guinee 'le massacre du 28 septembre 2009'). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u toch de kans zou hebben gehad om nog in de nacht van 28 september vanuit de sûreté te worden overgebracht naar het ziekenhuis van Donka om daar geopereerd te worden en dat u dan bovendien nog 10 dagen in het hospitaal zou zijn gebleven (Gehoor CGVS, p. 13).

Verder moet worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u op geen enkele manier het slachtoffer bent geworden van verdere vervolging naar aanleiding van de feiten van 28 september 2009. Integendeel: u beklagde zich er over dat niemand zou hebben bijgedragen aan uw medische kosten en dat u van de overheid niet meer dan 150.000 GNF, olie en een zak rijst zou hebben gekregen (Gehoor CGVS, p.19). U vertelde verder dat uw enige probleem tussen 2009 en 2012 was dat u blijvende klachten had over uw voet en dat u bang was (Gehoor CGVS, p. 19). Hieruit blijkt dat zich in deze periode geen nieuwe vervolgingsfeiten hebben voorgedaan.

Uit het voorgaande moet worden besloten dat u er enerzijds niet bent in geslaagd om uw persoonlijke vervolging op 28 september 2009 aannemelijk te maken en dat u anderzijds ook in de nasleep van deze gebeurtenissen op geen enkele wijze het slachtoffer bent geweest van hieraan gelinkte vervolging.

Uw weinig geloofwaardige en incoherente verklaringen over uw arrestatie op 21 september 2012, de daarop volgende detentie en ontsnapping ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U vertelde dat u op 21 september 2012 werd gearresteerd op de markt van Madina omdat u met uw gsm een gevecht filmde tussen ordetroepen en mensen van de Malinké-stam tegen mensen van de Peul-stam (Gehoor CGVS, p.13-14). Het komt weinig aannemelijk over dat u het risico zou nemen om openlijk te filmen hoe ordetroepen burgers aanvallen. Ook kon u niet specificeren welk type gsm u hiervoor gebruikte. Gevraagd naar meer informatie over uw toestel wist u enkel te vertellen dat het "een grote Samsung van Chinese makelij" was, waar u anderhalf miljoen GNF (omgerekend ongeveer 150 euro) voor zou betaald hebben. Er mag toch verwacht worden dat als u in een land als Guinee, waar de gemiddelde levensstandaard betrekkelijk laag is, over dergelijk toestel zou beschikken, u hier meer informatie over kan geven en ook het juiste type kan noemen.

U vertelde dat u werd opgesloten in het militaire kamp Macambo. Tijdens uw enige verhoor zou men u gevraagd hebben naar de littekens op uw benen. U zou deze hebben toegeschreven aan de gebeurtenissen van 28 september 2009, waarop de militairen kenbaar maakten dat zij u zouden vermoorden (Gehoor CGVS, p.14). Naast het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan uw toenmalige arrestatie komt het weinig geloofwaardig over dat u enerzijds, zoals u zelf verklaarde, nooit verder zou zijn vervolgd voor de feiten van 28 september 2009, maar dat deze anderzijds nu, drie

jaar later, voor de militairen wel een afdoende reden zouden vormen om u te willen vermoorden. Verder is het ook weinig aannemelijk dat u, indachtig de gevolgen, simpelweg aan uw ondervragers zou vertellen dat u die littekens tijdens de manifestatie op 28 september 2009 hebt opgelopen.

U vertelde dat u werd gearresteerd door soldaten en vervolgens werd overgebracht naar het kamp Makambo, beheerd door de rode baretten, een beruchte eenheid van de presidentiële garde (Gehoor CGVS, p. 22). In de verslaggeving over de gebeurtenissen op 21 september 2012 (zie map landeninformatie) wordt echter nergens melding gemaakt van een inmenging van de rode baretten. Uit deze artikels blijkt enkel dat de oproerpolitie tussen beide kwam en dat er lichtgewonden vielen zowel bij politie als gendarme. Deze objectieve informatie strookt dan ook niet met uw eigen bewering dat u zou zijn gearresteerd en opgesloten bij de rode baretten.

U vertelde dat u de gevangenis na meer dan anderhalve maand kon verlaten omdat uw broer bewakers heeft omgekocht. U legde echter tegenstrijdige en incoherente verklaringen af over de wijze waarop uw broer hierin zou zijn geslaagd. Aanvankelijk vertelde u tijdens uw gehoor op het CGVS dat uw broer een soldaat inschakelde die zelf niet in het kamp werkte, maar die contact legde met één van uw bewakers. Via deze tussenpersoon zou uw broer vooreerst te weten zijn gekomen dat u zich in het kamp Macambo bevond en zou hij vervolgens ook uw ontsnapping hebben geregeld (Gehoor CGVS, p.12, 14). U werd tot driemaal toe gevraagd hoe uw broer in contact kwam met deze tussenpersoon, maar u bleef het antwoord schuldig (Gehoor CGVS, p.24). Het feit dat uw broer een militair inschakelde om u op te sporen strookt bovendien niet met uw latere verklaringen als zou uw broer te weten zijn gekomen dat u zich in het kamp Macambo bevond omdat hij zelf met uw foto in de hand alle detentiecentra in Conakry was afgegaan vooraleer hij u vond in de bewuste legerbasis (Gehoor CGVS, p.22, 24).

U vertelde dat op een dag een bewaker naar u toe kwam en u vertelde dat uw broer u had vrijgekocht. Hij gaf u een uniform om zo onopgemerkt het kamp te kunnen verlaten. Zelf vertelde u daar over "Ik was heel verbaasd, want ik droeg het uniform en ik wist dat ik een wapen moest pakken en ik werd zenuwachtig want dat had ik nooit gedaan" (Gehoor CGVS, p.14). Het is echter wel erg onwaarschijnlijk dat uw bewaker u tijdens uw ontsnapping niet enkel een uniform, maar ook een wapen zou geven. Wanneer u hier later tijdens het gehoor opnieuw naar werd gevraagd verklaarde u dat u zelf geen wapen had gekregen, maar dat u bang was dat die bewaker u dood zou schieten met zijn wapen (Gehoor CGVS, p.23). Het is vooreerst niet duidelijk waarom u bang zou zijn dat hij u dood zou schieten, uitgerekend nadat hij u een uniform had gegeven en vertelde dat u zou kunnen ontsnappen. Bovendien neemt uw latere verklaring ook niet weg dat u aanvankelijk wel degelijk gezegd hebt dat u ook een wapen kreeg.

U vertelde dat de militairen enkel wilden instemmen met uw ontsnapping op voorwaarde dat u na afloop Guinee zou verlaten. U ondersteunde deze bewering door er op te wijzen dat de autoriteiten u na uw ontsnapping ook nog twee maal thuis zijn komen zoeken (Gehoor CGVS, p.24). Aan deze beweringen kan echter weinig geloof worden gehecht. Zo is het onduidelijk welk verder nut u de militairen die u gearresteerd hebben nog zou kunnen dienen. Zij verdachten u er van de door u gemaakte beelden aan UFDG te willen doorspelen, maar aangezien zij uw gsm-toestel in beslag zouden hebben genomen was dit risico ook verdwenen. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u op geen enkel moment officieel ergens van in beschuldiging bent gesteld (Gehoor CGVS, p.22). Het is dan ook onduidelijk op welke grond zij u na uw ontsnapping zouden kunnen en willen opsporen. Daarbij moet worden opgemerkt dat u ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vermeende zoekacties van de autoriteiten. U vertelde dat u uw huisbaas heeft gebeld en dat hij u op de hoogte heeft gebracht van het feit dat men u twee maal is komen zoeken (Gehoor CGVS, p.24). Wanneer u werd gevraagd wanneer hij u dit vertelde verwees u naar de door u neergelegde brief van uw huisbaas (zie map documenten, document 3). Er wordt in dit schrijven echter op geen enkel moment naar zoekacties op uw adres verwezen. Daarna verklaarde u bovendien, in tegenspraak met uw eerdere verklaringen, dat niet u uw huisbaas hebt gebeld, maar dat uw huisbaas uw vrouw zou hebben gebeld, waarop zij uw broer zou hebben ingelicht die het dan uiteindelijk via de telefoon aan u heeft verteld (Gehoor CGVS, p.24).

Op basis van uw voornoemde verklaringen in verband met de feiten van 21 september 2012 en de nasleep hiervan moet worden besloten dat u er niet bent in geslaagd om aannemelijk te maken dat u op die dag daadwerkelijk gearresteerd bent en dus ook niet dat u nog gezocht zou worden omwille van de door u voorgehouden arrestatie.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt bovendien ondergraven door uw tegenstrijdige verklaringen over uw reisweg.

Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u reisde met een paspoort waarin uw eigen naam en foto stonden (Verklaring DVZ, p.7). Tijdens uw gehoor bij het CGVS vertelde u echter dat er in het paspoort dat u gebruikte de naam en foto van iemand anders, namelijk (I.B.), stonden (Gehoor CGVS, p.11). Wanneer u tijdens uw gehoor op het CGVS werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden verklaarde u dat men uw verklaringen bij DVZ verkeerd heeft genoteerd en dat u ook

eerder al zou hebben gesignaleerd dat er fouten werden gemaakt (Gehoor CGVS, p.11). Hierbij moet echter worden opgemerkt dat u bij aanvang van uw gehoor bij het CGVS wel degelijk te verstaan hebt gegeven dat er fouten zijn gebeurd bij het invullen van de vragenlijst CGVS (Gehoor CGVS, p.2-3), maar dat u hebt nagelaten om eventuele vergissingen in verband met uw reisweg te melden. Het feit dat u eerst verklaarde te reizen met een eigen paspoort, terwijl u later verklaarde met een vals paspoort te hebben gereisd vormt een indicatie dat u juist probeert te verbergen dat u inderdaad met een eigen paspoort reisde.

Verder vertelde u bij de DVZ dat de naam van uw smokkelaar (B.I.) was en uw vliegtuig een tussenlanding maakte in Senegal (Verklaring DVZ, p.7-8), terwijl u tijdens uw gehoor bij het CGVS te kennen gaf dat de naam van uw smokkelaar (C.Y.) was en uw vliegtuig een tussenlanding maakte in Gambia (Gehoor CGVS, p.10-11). Ook over uw reiskosten legde u tegenstrijdige verklaringen af. Bij de DVZ stelde u dat u had gehoord dat uw broer ongeveer 500 euro heeft betaald. Bij het CGVS ontkende u dit echter. U zei dat uw broer 500 euro heeft betaald om u uit de gevangenis te krijgen en dat uw reiskosten ongeveer 4.000 euro bedroegen (Gehoor CGVS, p.11).

De tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen over uw reisweg bij de DVZ en bij het CGVS zijn dermate talrijk en flagrant dat deze niet kunnen worden toegeschreven aan eventuele vergissingen bij het noteren of vertalen. Het tegenstrijdige karakter van uw verklaringen heeft bovendien niet enkel consequenties voor uw algemene geloofwaardigheid, het ondergraaft ook de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in zijn totaliteit. Indien u immers, zoals u bij de DVZ verklaarde, inderdaad hebt gereisd met een paspoort waarin uw eigen naam en foto stonden, ondergraaft dit in belangrijke mate de geloofwaardigheid van het feit dat u door de autoriteiten van Guinee zou gezocht en vervolgd worden.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van de hierboven besproken feiten legde u medische attesten neer uit Guinee (document 1) en een brief van uw huisbaas (document 3) neer. Deze documenten volstaan op zich echter niet om de beoordeling van de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in positieve zin om te buigen.

De door u neergelegde medische attesten uit Guinee maken gewag van uw behandeling op 29 september 2009 en uw daaropvolgende verblijf van 10 dagen in het hospitaal. Zoals eerder vermeld stroken uw verklaringen over uw verblijf in het hospitaal van Donka niet met de informatie waarover het CGVS beschikt zodat er ernstige vragen ontstaan bij de authenticiteit van het document en de waarachtigheid van de inhoud ervan. Bovendien moet worden opgemerkt dat hoewel beide documenten zijn gedateerd in 2009 ("Fait à Conakry, le 08/10/2009") terwijl u zelf verklaarde dat uw broer deze pas is gaan halen bij uw arts nadat u hem er op aansturen van uw advocaat vanuit België om had gevraagd. Deze antidatering vormt dan ook een ernstige indicatie dat het in deze om een vervalsing gaat. Het voorgaande is des te prangender daar zelfs officiële documenten uit Guinee zeer weinig bewijswaarde hebben omwille van de enorme handel in valse en frauduleus verkregen documenten (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier).

Wat betreft de brief van uw huisbaas waarin deze stelt dat u bij terugkeer omwille van de gebeurtenissen in Madina levenslang zou worden opgesloten: dit is een handgeschreven document waarvan onmogelijk de echtheid of het tijdstip van opstellen kan worden nagaan. Het is duidelijk een gesolliciteerd document dat door eender wie kan worden opgesteld en bovendien geen inhoudelijke informatie bevat. Dit document kan heeft onvoldoende bewijskracht om de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag te herstellen. Uit een bundel medische documenten uit België die u bij zich had tijdens uw gehoor op het CGVS blijkt dat u hier verdere verzorging genoot voor medische problematieken die stammen uit uw verblijf in Guinee. Zo werd u hier geopereerd aan uw been. Deze documenten kunnen echter niets vertellen over de precieze context waarin of het tijdstip waarop u deze verwondingen in Guinee opliep.

Uit uw documenten (document 2) blijkt eveneens dat in november 2012 werd vastgesteld dat u HIV-positief bent. Over de rol die uw ziekte speelt met betrekking tot uw vrees voor terugkeer zei u tijdens uw interview op het CGVS: "Ik heb een ziekte en ik moet mijn medicijnen nemen en daar (in Guinee) kan ik misschien mijn medicijnen nemen, maar daar in de cel kan ik dat niet" (Gehoor CGVS, p.25). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring als zou u een gegronde en actuele vrees voor vervolging hebben in Guinee vervalt dan ook de vrees dat u bij terugkeer zou opgesloten worden en dat dit de reden zou zijn waarom u niet de nodige medische behandeling zou kunnen krijgen. U heeft dan ook niet aangetoond dat u om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging, geen en/of geen afdoende behandeling zou kunnen krijgen in Guinee. Medische en/of economische problemen op

zich ressorteren niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

Het loutere feit dat u tot de Peul-etnie behoort en een sympathisant van de UFDG zou zijn wordt niet betwist maar volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade aannemelijk te maken. Uit uw verklaringen bij het CGVS blijkt immers dat u een zeer laag, haast onbestaand, politiek profiel had. Zo stelt u in totaal naar slechts twee betogingen te zijn geweest: een manifestatie in de wijk Minière en dan de bewuste betoging op 28 september 2009 waar geen geloof kan worden gehecht aan uw aanwezigheid daar (Gehoor CGVS, p.13, 18). Verder verklaarde u dat u ook af en toe naar vergaderingen ging van UFDG (Gehoor CGVS, p.19-20). U was echter geen lid van de partij, meer zelfs, u kon niet eens zeggen waarvoor de afkorting UFDG (Union des Forces Democratiques de Guinée) staat (Gehoor CGVS, p.6).

Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die bij het dossier is gevoegd, bestaat het land uit drie belangrijke etnieën: de Peul, de Malinké en de Soussous. Het etnische gemengde karakter is en blijft steeds een realiteit in Guinee. Tijdens de presidentsverkiezingen van 2010 hebben de twee belangrijkste kandidaten, Cellou Dalein Diallo van de UFDG, een partij die hoofdzakelijk uit Peul bestaat en Alpha Condé van RPG, een partij die hoofdzakelijk uit Malinké bestaat, het etnische aspect echter als instrument gebruikt voor politieke doeleinden. Momenteel kunnen we niet meer spreken over een krachtsverhouding, enkel tussen de Peul en de Malinké. De oppositie die eerder hoofdzakelijk werd vertegenwoordigd door de UFDG heeft zich immers verenigd in een alliantie en verzamelt alle etnieën. De gewelddadige betogingen die Guinee kent, hebben uitsluitend een politiek karakter en geenszins een etnisch karakter, aangezien zij plaatsvinden in het kader van de parlementsverkiezingen. Uit tal van geraadpleegde bronnen blijkt dat er geen vervolging is enkel en alleen op basis van het feit dat men in Guinee tot de etnie Peul behoort. Enkel het feit dat men behoort tot de etnie Peul zonder dat er een geloofwaardig profiel is van politiek activisme, volstaat niet om het bestaan vast te stellen van een gegronde vrees voor vervolging.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie en van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet, werd onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn definitief, de nieuwe regering is gevormd en de oppositie zetelt in het parlement.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, 48/5 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij volhardt in zijn verklaringen over zijn aanwezigheid bij de manifestatie van 28 september 2009. Verzoeker stelt dat de ordetroepen het publiek aanvielen na 14u. Daarenboven is hij van oordeel dat zijn verklaringen over de manifestatie precies en gedetailleerd zijn. Verzoeker wijst erop dat zijn verklaringen over de neerslag die dag wel kunnen worden gerijmd met de informatie in het administratief dossier. Het regende die nacht hevig. Tegen 8u30 was de regenval verminderd en verzoeker vertrok thuis slechts rond tien uur om zich naar het stadion te begeven. Bovendien betreft dit een specifiek detail van die dag, hetgeen zijn aanwezigheid aantoont.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen over de gebeurtenissen op 21 september 2012. Hij filmde de gevechten omdat hij de onmenselijke behandeling van burgers publiek wilde maken. De redenering inzake zijn gsm is niet aan de orde. Hij werkte in zijn land van herkomst en kon zich deze gsm op deze wijze permitteren. Verzoeker wenst op te merken dat hij over zijn arrestatie en detentie gedetailleerde informatie gaf. Tevens betoogt hij dat hij nooit verklaarde dat hij door soldaten werd gearresteerd. Hij verklaarde slechts dat hij naar kamp Macambo werd gebracht en er werd vastgehouden. Tevens verklaarde hij dat dit kamp wordt beheerd door de rode baretten. Verzoeker wijst erop dat in alle artikels in het administratief dossier naast de oproerpolitie de ordetroepen worden vermeld. Nergens uit deze informatie blijkt wat er met de gearresteerden is gebeurd of waar deze werden gedetineerd. Verweerder voegt bovendien geen informatie toe over het kamp dat verzoeker vermeldde. Hij gaf hierover nochtans precieze informatie. Bijgevolg is de bestreden beslissing ondeugdelijke en onzorgvuldig en heeft verweerder omtrent de detentie in het kamp Macambo nagelaten afdoende onderzoek te voeren.

Verzoeker benadrukt dat niet wordt betwist dat hij sympathisant is van de UFDG. Hij kan het niet eens zijn met de redenering dat dit niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken en citeert een passage uit het Algemeen Ambtsbericht Guinee van juni 2014. De informatie stelt duidelijk dat aanhangers van de UFDG willekeurig worden gevisieerd door de Guineese autoriteiten. Verder wijst hij op het geweld dat tijdens protestbetogingen werd gepleegd in 2013.

Verzoeker voegt een attest van de UFDG in België bij het verzoekschrift (bijlage 3). Hierin wordt zijn deelname aan manifestaties en vergaderingen bevestigd. Verzoeker wijst erop dat dit attest werd afgeleverd na een onderhoud waarbij zijn sympathie voor en band met de partij werden nagegaan. Daarenboven wijst hij erop dat hij ondertussen lid is geworden van de UFDG en bijgevolg moet worden beschouwd als 'refugié sur place'. Verzoeker verwijst naar enkele randnummers uit "*De UNHCR Proceduregids*". Hij stelt dat er redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat de Guineese autoriteiten van zijn sympathie, visie en activiteiten op de hoogte zijn of zullen zijn, alsmede dat hij daardoor het risico loopt om bij een terugkeer naar zijn land van herkomst te zullen worden bestraft.

2.1.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een getuigenis van de UFDG in België (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3). In deze getuigenis wordt gesteld dat verzoeker zich op 25 juli 2014 lid heeft gemaakt van de UFDG en dat hij deelneemt aan vergaderingen en manifestaties.

2.1.3. Bij aangetekende zending van 24 oktober 2014 brengt verzoeker door middel van een aanvullende nota een attest d.d. 1 oktober 2014 bij van het UFDG dat stelt dat verzoeker een militant is van de partij. Ingevolge dit attest zou blijken dat verzoeker omwille van zijn actief lidmaatschap enerzijds en de vervolging van UFDG-aanhangers anderzijds, "réfugié sur place" is.

2.1.4. Ter terechtzitting legt verzoeker door middel van een aanvullende nota een beschrijving neer van verzoekers psychologische toestand, die door een psycholoog wordt opgevolgd (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert op generlei wijze hoe de louter algemeen geformuleerde artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden (kunnen) zijn. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een

inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.4. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter staving van zijn voorgehouden reisweg naar België, en dit ondanks dat hij deze per vliegtuig zou hebben afgelegd. Bovendien laat hij de bestreden beslissing geheel onverlet waar hierin aangaande zijn reisweg wordt gemotiveerd:

“Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u reisde met een paspoort waarin uw eigen naam en foto stonden (Verklaring DVZ, p.7). Tijdens uw gehoor bij het CGVS vertelde u echter dat er in het paspoort dat u gebruikte de naam en foto van iemand anders, namelijk (I.B.), stonden (Gehoor CGVS, p.11). Wanneer u tijdens uw gehoor op het CGVS werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden verklaarde u dat men uw verklaringen bij DVZ verkeerd heeft genoteerd en dat u ook eerder al zou hebben gesignaleerd dat er fouten werden gemaakt (Gehoor CGVS, p.11). Hierbij moet echter worden opgemerkt dat u bij aanvang van uw gehoor bij het CGVS wel degelijk te verstaan hebt gegeven dat er fouten zijn gebeurd bij het invullen van de vragenlijst CGVS (Gehoor CGVS, p.2-3), maar dat u hebt nagelaten om eventuele vergissingen in verband met uw reisweg te melden. Het feit dat u eerst verklaarde te reizen met een eigen paspoort, terwijl u later verklaarde met een vals paspoort te hebben gereisd vormt een indicatie dat u juist probeert te verbergen dat u inderdaad met een eigen paspoort reisde.

Verder vertelde u bij de DVZ dat de naam van uw smokkelaar (B.I.) was en uw vliegtuig een tussenlanding maakte in Senegal (Verklaring DVZ, p.7-8), terwijl u tijdens uw gehoor bij het CGVS te kennen gaf dat de naam van uw smokkelaar (C.Y.) was en uw vliegtuig een tussenlanding maakte in Gambia (Gehoor CGVS, p.10-11). Ook over uw reiskosten legde u tegenstrijdige verklaringen af. Bij de DVZ stelde u dat u had gehoord dat uw broer ongeveer 500 euro heeft betaald. Bij het CGVS ontkende u dit echter. U zei dat uw broer 500 euro heeft betaald om u uit de gevangenis te krijgen en dat uw reiskosten ongeveer 4.000 euro bedroegen (Gehoor CGVS, p.11).

De tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen over uw reisweg bij de DVZ en bij het CGVS zijn dermate talrijk en flagrant dat deze niet kunnen worden toegeschreven aan eventuele vergissingen bij het noteren of vertalen. Het tegenstrijdige karakter van uw verklaringen heeft bovendien niet enkel consequenties voor uw algemene geloofwaardigheid, het ondergraaft ook de geloofwaardigheid van uw asielseerlaas in zijn totaliteit. Indien u immers, zoals u bij de DVZ verklaarde, inderdaad hebt gereisd met een paspoort waarin uw eigen naam en foto stonden, ondergraaft dit in belangrijke mate de geloofwaardigheid van het feit dat u door de autoriteiten van Guinee zou gezocht en vervolgd worden.”

Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en blijft, daar zij niet dienstig wordt weerlegd, onverminderd gehandhaafd. De voormelde vaststellingen vormen een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Verzoeker baseert onderhavige asielaanvraag onder meer op zijn aanwezigheid bij de gebeurtenissen op 28 september 2009. Waar hij nog gevolgd kan worden in zijn betoog over de regenval die dag, dient echter te worden vastgesteld dat hij de bestreden beslissing niet dienstig weerlegt waar wordt gemotiveerd dat (i) zijn verklaringen over de gebeurtenissen die dag en het over ingrijpen van de ordetroepen niet stroken met de informatie in het administratief dossier; (ii) hij erg vaag en ontwijkend antwoordde wanneer hem werd gevraagd naar de precieze omstandigheden van zijn gewelddadige confrontatie met de ordetroepen; (iii) hij ongeloofwaardige, incoherente en onwaarschijnlijke verklaringen aflegde omtrent het verloop van de gebeurtenissen nadat hij zou zijn mishandeld en meegenomen door de ordetroepen; (iv) zijn verklaringen hierover bovendien niet geloofwaardig zijn in het licht van de informatie in het administratief dossier. De loutere volharding in en herhaling van zijn verklaringen ter zake kan immers geenszins volstaan om de voormelde motieven te ontcrachten. Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Hoe dan ook blijkt uit de verklaringen die met recht worden weergegeven in de bestreden beslissing dat verzoeker na de gebeurtenissen op 28 september 2009 op generlei wijze nog slachtoffer werd van verdere vervolging naar aanleiding van deze gebeurtenissen en dat zich in de periode nadien geen nieuwe vervolgingsfeiten plaatsvonden.

Verzoeker maakt ook zijn aanwezigheid bij de gebeurtenissen op 21 september 2012 niet aannemelijk. Zo legt hij hierover in het verzoekschrift verklaringen af die met zijn eerdere gezegden niet kunnen worden gerijmd. Waar hij in het verzoekschrift met klem ontkent ooit te hebben verklaard dat hij door soldaten werd gearresteerd, dient te worden vastgesteld dat hij tijdens het gehoor bij het CGVS weldegelijk duidelijk aangaf dat hij door soldaten werd gearresteerd. Hij maakte aldaar herhaaldelijk melding van 'militairen' en 'soldaten' en verklaarde: *"Ik was met mijn telefoon aan het filmen maar sommige soldaten waren achter mijn rug. Die soldaten zijn langs achter gekomen en ze hebben me geslagen en begonnen te schoppen en ik viel op de grond. Ik werd geslagen, opgepakt en meeegenomen"* (administratief dossier, stuk 3, p.13).

Verzoeker volhardt voorts weliswaar dat hij die dag de gevechten filmde omdat hij deze gevechten publiek wilde maken doch het is niet aannemelijk dat hij, hoewel hij een dag eerder om geen problemen te krijgen nog doelbewust ervoor zou hebben gekozen niet deel te nemen aan een manifestatie, het risico zou nemen om openlijk te filmen hoe de ordetroepen burgers aanvielen, en dit dan nog met het oogmerk om deze beelden openbaar te maken. Dit klemt nog des te meer daar uit de verklaringen die in de bestreden beslissing met reden worden weergegeven blijkt dat verzoeker niet kon specificeren met welk type gsm hij zou hebben gefilmd. Het was nochtans zijn eigen gsm en hij gaf aan dat deze veel geld had gekost (*ibid.*, p.20).

Verzoeker onderneemt verder niet de minste poging om de bestreden beslissing te weerleggen waar hierin wordt gemotiveerd dat (i) het niet geloofwaardig is dat hij sedert 2009 nooit meer werd vervolgd voor de feiten van 28 september 2009 doch dat de militairen hem jaren later wel zouden willen doden omwille van zijn aanwezigheid bij deze feiten; (ii) het niet aannemelijk is dat hij eenvoudigweg aan zijn ondervragers zou vertellen dat hij de littekens op zijn benen bij de gebeurtenissen van 28 september 2009 opliep; (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de wijze waarop zijn broer erin zou zijn geslaagd om hem vrij te krijgen; (iv) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vraag of hij al dan niet een wapen zou hebben gekregen van de bewaker die hem hielp bij zijn ontsnapping; (v) het onduidelijk is op welke grond de autoriteiten hem na zijn ontsnapping nog zouden kunnen en willen opsporen; (vi) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vermeende zoekacties die de autoriteiten nadien nog zouden hebben ondernomen.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielaanspraak.

De documenten in het administratief dossier (stuk 13) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden betwist of weerlegd, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Evenmin kan het ter terechtzitting neergelegde attest afbreuk doen aan het voormelde (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Vooreerst blijkt uit dit attest dat verzoeker slechts wordt opgevolgd sedert augustus 2014. Aldus vermag dit geenszins aan te tonen dat hij tijdens het gehoor bij het CGVS een half jaar eerder reeds geplaagd werd door psychische problemen, laat staan dat hij hierdoor niet in staat was om een gehoor af te leggen of in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker en de advocaat die hem bijstond tijdens het gehoor formuleerden evenmin enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor en geen van beide vermeldde dat verzoeker niet in staat was om volwaardige verklaringen af te leggen. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn verklaringen zouden zijn beïnvloed door zijn psychische problemen. Evenmin werkt hij uit op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

In zoverre in het medische attest wordt gesteld dat verzoekers symptomen te wijten zouden zijn aan de aangevoerde problemen, dient te worden opgemerkt dat de arts die het attest opstelde zich hiervoor baseerde op de verklaringen van verzoeker. Een medisch attest vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar het niet-betwiste gegeven dat hij in zijn land van herkomst sympathisant was van de UFDG, stelt dat hij daarom dreigt te zullen worden geïdoleerd of vervolgd en verwijst naar algemene informatie waaruit blijkt dat UFDG-aanhangers worden geïdoleerd in zijn land van herkomst, dient te worden opgemerkt dat zijn betoog niet kan worden gevolgd.

Inzake het attest d.d. 1 oktober 2014 van de vice-voorzitter van het UFDG dat stelt dat verzoeker een militant is van de partij en dat hij een genummerde lidkaart had, dient het volgende te worden opgemerkt. Verzoeker verklaarde in de vragenlijst van het CGVS nergens, hoewel het dit uitdrukkelijk werd gevraagd in vraag 3, dat hij een militant lid was van het UFDG. Hij stelde enkel, onder de vraag bij punt 5, dat hij beschuldigd werd een spion van het UFDG te zijn (administratief dossier, stuk 16, Vragenlijst). Verzoeker was echter geen lid van de partij en kon zelfs niet preciseren waarvoor de afkorting UFDG staat (gehoor CGVS, 6). Verzoeker meldde nergens dat hij een lidkaart had. Verder wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker in zijn land een quasi onbestaand UFDG-profiel had. Uit de verklaringen die in dit kader met recht worden aangehaald, blijkt dat verzoeker, benevens zijn ongeloofwaardig bevonden arrestatie op de betoging op 28 september 2009, slechts naar één manifestatie zou zijn gegaan. Voor het overige zou hij af en toe naar vergaderingen zijn gegaan. Het attest van 1 oktober 2014 kan daarom niet aantonen dat verzoeker een militant lid was van het UFDG aangezien het in schril contrast staat met zijn verklaringen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat hij ingevolge zijn bijzonder beperkte UFDG-activiteiten in zijn land van herkomst zou worden beschouwd als aanhanger van de UFDG of daardoor in de negatieve belangstelling zou staan van de autoriteiten.

Voor zover verzoeker zijn asielaanvraag baseert op de gevoerde UFDG-activiteiten in België, dient te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland de reële kans op vervolging en de ernst van de vervolging van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de beoordeling door de overheden van het land van herkomst van de activiteiten ontwikkeld in het gastland. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door voormelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na het vertrek uit het land van herkomst leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor iedereen duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Verzoeker legt ter staving van zijn UFDG-profiel in België een 'getuigenis' van de UFDG neer waarin gesteld wordt dat hij zich op 25 juli 2014 lid heeft gemaakt van de UFDG en dat hij deelneemt aan vergaderingen en manifestaties (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3). Zulke getuigenis heeft echter geen officieel karakter en geen officiële bewijswaarde. Bovendien blijkt uit deze getuigenis geheel niet dat verzoeker in België een doorgedreven politiek profiel zou vertonen doch wordt hierin slechts op algemene wijze aangegeven dat hij deelneemt aan vergaderingen en manifestaties. Nergens blijkt hieruit aan hoeveel of aan welke activiteiten hij precies deelnam, noch in welke hoedanigheid hij hieraan zou hebben deelgenomen. Bovendien toont verzoeker hoegenaamd niet aan dat of op welke wijze de autoriteiten in zijn land van herkomst van zijn activiteiten kennis zouden hebben of zouden kunnen nemen. De algemene en ongefundeerde bewering dat dit zou zijn kan hiertoe immers geheel niet volstaan. Zelfs indien de Guineese autoriteiten hiervan kennis zouden hebben of zouden kunnen nemen, dan nog dient te worden vastgesteld dat verzoekers beweerde engagement voor de UFDG in België kennelijk niet is ingegeven vanuit een oprechte politieke overtuiging doch wel een opportunistisch karakter vertoont. Zo kan vooreerst worden herhaald dat zijn UFDG-profiel in zijn land van herkomst nagenoeg onbestaande was. Meer dan een jaar nadat verzoeker in België was aangekomen, bleek hij in februari 2014 tijdens het gehoor bovendien niet de minste affiniteit te vertonen met de UFDG noch bleek hij activiteiten te voeren voor de UFDG in België. Niet alleen maakte hij hiervan geen melding tijdens het gehoor bij het CGVS en haalde hij aldaar evenmin enige vrees ingevolge activiteiten in België aan, doch tevens kan worden herhaald dat hij tijdens dit gehoor zelfs niet bij machte bleek om aan te geven waarvoor de afkorting UFDG staat. Daarenboven maakte verzoeker zich blijkens de inhoud van het neergelegde attest van de UFDG in België slechts lid van de partij ongeveer een maand nadat het CGVS de op heden bestreden beslissing nam en enkele dagen voor het indienen van het onderhavige beroepsverzoekschrift.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voor het overige ongemoeid waar hierin inzake zijn etnische aanhorigheid met recht wordt gemotiveerd:

“Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die bij het dossier is gevoegd, bestaat het land uit drie belangrijke etnieën: de Peul, de Malinké en de Soussous. Het etnische gemengde karakter is en blijft steeds een realiteit in Guinee. Tijdens de presidentsverkiezingen van 2010 hebben de twee belangrijkste kandidaten, Cellou Dalein Diallo van de UFDG, een partij die

hoofdzakelijk uit Peul bestaat en Alpha Condé van RPG, een partij die hoofdzakelijk uit Malinké bestaat, het etnische aspect echter als instrument gebruikt voor politieke doeleinden. Momenteel kunnen we niet meer spreken over een krachtsverhouding, enkel tussen de Peul en de Malinké. De oppositie die eerder hoofdzakelijk werd vertegenwoordigd door de UFDG heeft zich immers verenigd in een alliantie en verzamelt alle etnieën. De gewelddadige betogingen die Guinee kent, hebben uitsluitend een politiek karakter en geenszins een etnisch karakter, aangezien zij plaatsvinden in het kader van de parlementsverkiezingen. Uit tal van geraadpleegde bronnen blijkt dat er geen vervolging is enkel en alleen op basis van het feit dat men in Guinee tot de etnie Peul behoort. Enkel het feit dat men behoort tot de etnie Peul zonder dat er een geloofwaardig profiel is van politiek activisme, volstaat niet om het bestaan vast te stellen van een gegronde vrees voor vervolging.”

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.4. gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts geheel ongemoeid waar hierin omtrent de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst wordt gemotiveerd:

“In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn definitief, de nieuwe regering is gevormd en de oppositie zetelt in het parlement.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus “Guinee: veiligheidssituatie”, oktober 2013).”

De voormelde motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij niet dienstig wordt aangevochten, door de Raad overgenomen.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS